

„Защо тъмница прокапа?
Тъмничаръ дума Стояну:
„Дошла е сива гжлѣбка,
„На мраморъ камѣкъ си кацна,
„Жално и милно гугука
„И бистри сълзи си рони.

Тъмничаръ пуста Стояна
На двори да поизлезе.
Щомъ го гжлѣбка съзрѣла,
Веднага го е познала.

„Стоене, синко Стоене,
„Изгорѣхъ синко за тебе.
„Живъ ли си, синко, здравъ ли си?
— „Живъ съмъ си, стара майчице,
„Но катъ съмъ живъ, защо съмъ.

Хр. С.

Разсѣянъ

Единъ ученъ човѣкъ билъ се заловилъ за нѣкаква работа и много се задълбочилъ въ нея. Дошло време за закуска. Слугинята му влѣзла при него и искала да му свари едно яйце. Тя турила тиганя на печката и чакала да възври водата.

На учения много се искало да нѣма никого при него да му пречи на работата, та помолилъ слугинята да си излезе, като ѝ казалъ, че самъ ще си свари яйцето.

Слугинята сложила яйцето на масата край часовника на господаря си. На излизане тя казала, че щомъ възври водата, яйцето трѣбва да се тури и да се държи само петъ минути.

Следъ малко тя дошла, за да прибере тиганя. И какво било нейното очудване, когато видѣла господаря си да държи въ едната си ржка яйцето, а въ тиганя врѣлъ часовникътъ.